

Posudek diplomové práce

**Sicílie jako metafora? Literární obraz Sicílie ve vybraných dílech sicilských autorů,
kterou předložila bc. et bc. Veronika Chaloupková**

na oboru italianistika ÚRS FFUK,

Praha 2017

Veronika Chaloupková ve své diplomové práci dokazuje, že regionální prisma je v kontextu moderní italské literatury nutno chápat jak její specifičnost, její bohatství. A pokud je region zároveň ostrovem, platí to dvojnásobně. O tom, že se po sjednocení Itálie sicilským autorům podařilo hegemonizovat národní literaturu, sice najdeme, zejména v posledních letech, literárně kritické studie, nicméně v kontextu české italianistiky není vztah periferie a centra (a zde je nutno si položit otázku, zda moderní italská literatura vůbec nějaké centrum má, a pokud ano, kde vlastně leží) příliš traktovaný. I proto je třeba volbu tématu pochválit.

Pochválit ale můžu i jeho zpravování: práce je přehledná, dobře strukturovaná, ve výkladu jasná, formulačně dotažená. Opírá se o sice i o sekundární prameny, diplomantka nicméně hned v úvodu píše, že hlavními referenčními texty pro ni byly Sciasciovy eseje o Sicílii (na Sciasciu ostatně odkazuje už první částí názvu své práce) a její historie, identitě, kultuře, ale staví zejména na pečlivém čtení značně obsáhlého korpusu textů primární literatury, což jí umožňuje vytvořit hustou síť motivické a tematické provázanosti děl zvolených autorů. I to je třeba ocenit.

Linie Verga – Pirandello – Brancati – Sciascia je kompaktní, jednotliví autoři na sebe vzájemně odkazují, a třebaže jde o čtyři různé generace a zejména o čtyři velice originální autory, jejich „spřízněnost“ se diplomantce daří přesvědčivě dokázat. Postupuje chronologicky, u jednotlivých spisovatelů vybírá k analýze díla, na kterých může ilustrovat

nejen konstantní témata, ale i způsob, jak se u postupně, i vzhledem k mimoliterárním skutečnostem vyvíjela a proměňovala: viz například téma cti u Vergy, u Pirandella a u Brancatiho, od tradičního a vážného pojetí přes jeho humoristický rozklad až po satiru a parodování. Nebudu zde jednotlivá témata vypočítávat, omezím se jen na konstatování, že díky tomu práce získala dynamičnost a zejména rozbíjí tradiční představu o sicilské „neměnnosti“. Ukazuje se, že klíčovým termínem je spíše „rozporuplnost“ či „protikladnost“. Právě ona protikladnost, která je v kořenech Pirandellova humorismu.

V závěru práce pak diplomantka nahlíží ostrovní identitu i z pohledu novodobých historických událostí, které se podílely na jejím utváření, a ukazuje, že sicilskou zkušenost lze přes její jedinečnost i zobecnit ve smyslu Sciasciovy koncepce Sicílie jako metafory světa.

Závěr: jak vyplývá z výše uvedeného, práci hodnotím jako zdařilý příspěvek k lepšímu poznání autorů, kteří jsou nahlédnuti v nové perspektivě. Samozřejmě se tím otevírají další otázky, zejména týkající se zasazení děl sicilských autorů do širšího kontextu národního literatury, ale jejich řešení už nebylo předmětem zadání. Práci Veroniky Chaloupkové vřele doporučuji k obhajobě a navrhuji klasifikovat ji známkou **v ý b o r n ě**.

V Praze dne 6. září 2017

PhDr. Alice Flemrová, Ph.D

Vedoucí práce